

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Qualiter per religiosum patrem & Priorem Carthusiensem tractus sit ad
Deum. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

CAPVT IV.

*Qualiter per religiosum Carthusiensem tractus
sit ad Deum.*

ERat namque in terra Geldrensi, apud oppidum Arnemense, religiosus quidam Prior ordinis Carthusiensis in Monichusen, vir literatus & deuotus, magistro Gerardo olim in seculo familiariter notus. Hic charitatis visceribus plenus, & zelo animarum erga proximum concitatus, cœpit cogitare qualiter cum magistro Gerardo posset habere sermonem, & secretò de eius tractare salute, ne tantus vir eruditusque magister in seculo deperiret, sed de diaboli laqueis creptus Dei auxilio, electorum numero iungeretur. Eo siquidem præcipuè tempore mundi status in maligno videbatur vndique positus, ita vt pauci essent, qui verbum vitæ moribus ac vocibus prædicarent, pauciores vero qui continentiam sectarentur, & quod dolendum erat, nomē sanctæ religionis & status deuotionis, præinopia spiritus, à patrum præcedentium vestigijs nimium claudicabat. Apud Carthusienses verò, lux vitæ cœlestis remansit occulta, & carnalibus videbatur satis austera, erat tamen Deo gratissima, & spiritu feruentibus oprabilis atque iucunda.

Apud Carthusianos, velut cineribus latuit viguitque intemperatus hæcenus monachismus.

2. Interea accidit, vt prænominatus Prior, causa emergente Traiectum tenderet, ibique dilectum magistrum Gerardum esse percipiens, ad eius colloquium desideranter properat; moxque ad extrahendum piscem hunc magnum de seculi fluctibus, sanctæ exhortationis rete opportunè relaxat. Aggreditur ergo familiarem amicum, salutat sodalem antiquum, hortatur sapienter hospitem benignum, cum docto loquitur de summo bono, proponit præmia æterna, terret iudicio futuro, miscet blandis tristia, laudat religionem, mundi vituperat cursum, ostendit sub sole cuncta esse peritura. Nam mors imminet, inquit, incerta dies mortis & hora: sed ò quanta sectatoribus Christi sunt dona promissa? Inter hæc sancta mutuaque colloquia sæpius repetita, adest gratia diuina. Mollitur animus audientis, fidem præbet dictis magister reuerendus, assentiit veris, ducitur rationibus, trahitur promissis, firmatur Sanctorum exemplis. Tandem proponit vitam mutare in melius, & mundanis renūciare fastibus Deo fauente.

3. His prior perceptis, exhilaratur altiùs quòd semen Dei in terram bonam cecidit, gaudetque gaudio magno, de ceruo grandi Christi hamo capto, citiùs de marinis turminibus extrahèdo. Redit lætus ad socium suum, gratias agit Deo, à quo omne bonum,

num, faretur se non frustra texuisse sermonem, Quia cepi, inquit, ut spero, magistrum Gerardum, & confido de eius conuersione, quoddam bonum propositum velit tenere, & factis comprobare. O stupenda & laudanda saluatoris nostri clementia! O ineffabilis Spiritus sancti virtus & gratia; quæ facillè corda hominũ mutat, dum intus visitat & illustrat. Hæc est mutatio dexteræ Excelsi; faciens prodigia sursum, & signa in terra deorsum; euacuans tenebras, & lucem cordi infundens. Hæc est Dei solius potentia magna, qui in benedictionibus dulcedinis suæ preuenit electum diaconum suum Gerardum, faciens de leone agnũ; quẽ ante secula prædestinauit sibi incorporandum, atque in fine seculorum præparauit ad euangelizandum verbum suum multis ciuitatibus & populis, ad sancti nominis sui laudem & honorem.

CAPVT V.

De mutatione habitus & morum.

NEclongè post, cœpit bonæ voluntatis suæ propositum ducere ad effectum. Igitur animo bene deliberato, & in Christo fundato, abrenuntiat beneficijs cunctis; vestes mutat seculares, simplicibus induitur, sicut decuit humilem clericum; mundi contemptum diuitijs præferentem. Fit rumor in populo, & multi obstupescentes de nouitate facti, ad inuicem loquebantur: Quid hic iam prætendit? Quæ res noua huic accidit? Numquid multæ literæ ad insaniam eum perduxerunt? Ecce, qui iam antea ornatis vestibus incedebat, nunc incultis & griseis tegitur lanis. Et qui conuiujs & epulis delectabatur varijs, nunc teluris iucunda, quarit vilis; fugit honores, diligit paupertatem. Etenim manus Domini erat cum eo, cœpitque fiducialiter agere in nomine Domini.

2. Vnde hominum fabulationes & susurrations inanes paritipendens, ad Deum tota cordis intentione se conuertit, dicens: Elegi abiectus esse in domo Dei mei, magis quam habitare in tabernaculis peccatorum. Factus est ergo (Deo cooperante) ex diuite pauper, de superbo humilis, de delicato abstinens, de vago stabilis, de mundano spiritalis, de curioso simplex & deuotus. Loquentibus igitur & mirantibus populis, de subita mutatione tanti viri: accessit ad eum secretò vnus ciuium eius de magnatibus, volens plenius scire propositum venerabilis magistri fugientis læta consortia mundi.

3. Cumque multa ab eo studiosè exquisisset, & perfectè abrenuntiationis mysterium audisset, ita de dubijs quaeritis perdoceatur, ut summè edificatus abiret, dicēs: Quid isti ignari & vulgares,